

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/341/2020
Identifikačné číslo spisu:	4206212019
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4206212019.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. F., trvale bytom vo V. E. XX, zastúpeného JUDr. Líviou Kňazikovou, advokátkou v Komárne, M. R. Štefánika 6, proti žalovanému G. L., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Ing. Vájlíková, s.r.o. so sídlom v Komárne, Ul. biskupa Királya 6, IČO: 47 251 395, o vypratanie nehnuteľnosti a o protižalobe o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8C/193/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 2. júla 2020 sp. zn. 9Co/165/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou 25. októbra 2006 domáhal vypratania nehnuteľnosti ležiacej v k.ú. A., vedenej na LV č. XXX parc. č. XXXX záhrady o výmere 598 m² a parc. č. XXXX zast. plochy - rodinný dom súp. č. XXXX o výmere 287 m² v celosti, ako aj náhrady trov konania, na tom právnom základe, že dňa 1. septembra 2002 požičal žalovanému sumu 600.000,-Sk, a túto pôžičku mu mal žalovaný vrátiť do 1. júla 2003. Z dôvodov, že udalosti v rodine žalovaného sa vyvíjali tak, že začal mať pochybnosť o jeho schopnosti vrátiť mu pôžičku, tvrdil, že sa dohodli a aj uzavreli dňa 10. marca 2003 zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Žalovaný pôžičku v lehote splatnosti nevrátil.

2. Okresný súd Komárno (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) z 18. marca 2019 č.k. 8C/193/2006-504 rozhodol, že I. žalovaný je povinný vypratať nehnuteľnosť ležiacu v k.ú. A., vedenú Okresným úradom Komárno katastrálny odbor na LV č. XXX, parc. č. 2081 záhrady o výmere 598 m² a parc. č. XXXX zastavané plochy - rodinný dom so súp. č. XXXX o výmere 287 m² v celosti, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. protižalobu zo dňa 1. augusta 2008 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietol; III. žalobcovi priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100 %. Mal za to, že medzi účastníkmi konania došlo k riadnemu a platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej „O.z.“) taktiež k riadnemu a

platnému uzavretiu zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti podľa § 553 a nasl. O.z. Protižalobu zo dňa 1. augusta 2008 súd zamietol, pretože nevzhliadol skutočnosti, pre ktoré by právne úkony - zmluva o pôžičke ako aj o zabezpečení záväzku mali byť neplatné. Tieto boli uzavreté slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne v zmysle § 37 O.z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákonov č. 87/2017 Z.z. a č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C. s. p.“).

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 2. júla 2020, sp. zn. 9Co/165/2019 rozsudok súdu prvej inštancie I. v napadnutom výroku týkajúcom sa vypratania nehnuteľnosti zmenil tak, že žalobu zamietol; II. v napadnutom výroku týkajúcom sa zamietnutia protižaloby zo dňa 1. augusta 2008 zmenil tak, že určil, že žalovaný G. L., rod. L., nar. X. F. XXXX, r. č. XXXXXX/XXX je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, okres A., obec A., katastrálne územie A. ako parcela registra „C“ č. XXXX záhrada o výmere 598 m², parcela registra „C“ č. XXXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 287 m² a rodinný dom súp. č. XXXX na parc.č. XXXX v celosti; III. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; IV. určil, že trovy tlmočenia znáša štát. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 8C/193/2006-211 zo dňa 13. októbra 2010 žalobe vyhovel a protižalobu zo dňa 1. augusta 2008 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietol. Voči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením č. 5Co/14/2011-238 zo dňa 29. júna 2011 tak, že rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, pričom žalobe vyhovel a protižalobu zo dňa 1. augusta 2008 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietol. V dôsledku odvolania žalovaného bol tento rozsudok opätovne predmetom preskúmania odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa názorom odvolacieho súdu neriadil a nerešpektoval ho a so skutočnosťami, na ktoré poukázal odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí sa vôbec nevysporiadal. Odvolací súd, keďže táto vec už bola odvolacím súdom zrušená a vrátená na ďalšie konanie, vytýčil vo veci pojednávanie a dokazovanie vo veci zopakoval. Pre posúdenie danej veci mal odvolací súd za to, že je potrebné vysporiadať sa z hľadiska platnosti s právnymi úkonmi „zmluvou o pôžičke“ a „zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.“ Odvolací súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k podpisu zmluvy o pôžičke a zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti došlo v súvislosti so zmluvou o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a synom žalovaného a tieto zmluvy mali plnenie z tejto zmluvy zabezpečiť, avšak k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným a ani k reálnemu odovzdaniu sumy 600.000,-Sk žalobcom žalovanému nedošlo. Na tomto závere nezmenilo nič ani to, že manželka žalovaného a dcéra žalovaného sa snažili si sumu 600.000,-Sk požičať, aby ju žalobcovi zaplatili a syn žalovaného a manželka žalovaného jednali s právnou zástupkyňou žalobcu, uvádzali, že sú sumu 600.000,-Sk ochotní zaplatiť, pretože z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by žalovaný o týchto ich úkonoch vedel, že by ich v jeho mene na tieto úkony splnomocnil a oni mu tieto úkony zatajovali. K zabezpečovaciemu prevodu práva uviedol, že je to forma zabezpečenia záväzku, ktorá má subsidiárny a akcesorický charakter, je teda viazaný na záväzok dlžníka, ktorý má byť touto formou zabezpečený, čo bolo aj v danom prípade vyjadrené v čl. III. zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Vykonaným dokazovaním však vznik záväzku žalovaného voči žalobcovi (poskytnutie sumy 600.000,-Sk titulom pôžičky) preukázaný nebol, preto nebola naplnená podmienka uzavretia zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti (ak nevznikol záväzok, nie je čo zabezpečovať) a táto zmluva tak svojím obsahom odporuje zákonu (bez dlhu žalovaného nie je dôvod na jej uzavretie), preto je podľa § 39 O. z. neplatná. Aj v prípade, ak by uzatvorenie zmluvy o pôžičke a odovzdanie peňazí bolo preukázané, odvolací súd dospel k záveru, že ani v takom prípade by zmluva nebola platná, a to z dôvodu jej neurčitosti, obchádzania zákona a z dôvodu, že sa prieči dobrým mravom. Účelom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti je zabezpečenie splnenia záväzku, a tak by sa pre prípad, ak by výška záväzku bola nižšia ako hodnota preveďeného práva, mali strany dohodnúť, ako sa medzi sebou strany vysporiadajú s týmto rozdielom. V danom prípade, napriek tomu, že záväzok žalovaného mal byť podľa zmluvy 600.000,-Sk a hodnota nehnuteľností mala byť podľa znaleckého posudku č. 031/2003 zo dňa 06.03.2003 D.. E. G. 621.320,-Sk, v zmluve nebolo dohodnuté, ako sa strany vyporiadajú s týmto rozdielom, pričom suma 621.320,-Sk predstavovala všeobecnú hodnotu len pozemku parc. č. XXXX zastavané plochy o výmere

287 m² a domu súp. č. XXXX postaveného na parc. č. XXXX, bez toho, aby znalecký posudok zohľadnil aj hodnotu parc. č. XXXX záhrady o výmere 598 m², ktorá nebola ohodnotená v znaleckom posudku, ale bola predmetom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Takýmto spôsobom, bez dohody, ako strany naložia s rozdielom medzi záväzkom žalovaného (predpokladaným) a hodnotou prevedeného práva, je takáto zmluva v rozpore s dobrými mravmi, keď účelom zabezpečovacieho prevodu práva je dosiahnutie uspokojenia pohľadávky veriteľa, avšak nie jeho obohatenie na úkor dlžníka. Bez takéhoto určenia je možné túto zmluvu považovať aj za nedostatočne určitú, odporujúcu a obchádzajúcu zákon a priečiacu sa dobrým mravom, čo má za následok tiež absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Žalobca sa protižalobou domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXX, okres A., obec A., katastrálne územie A. ako parc. č. XXXX záhrada o výmere 598 m², parc. č. XXXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 287 m² a rodinný dom súp. č. XXXX na parc. č. XXXX v celosti, pričom k zápisu vlastníckeho práva týchto nehnuteľností na žalobcu došlo práve v dôsledku zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola odvolacím súdom vyhodnotená za neplatnú. Žalovaným podaná protižaloba je prostriedkom ochrany práva žalovaného, ktorým sa dosiahne vyriešenie sporného práva medzi žalobcom a žalovaným, preto z dôvodu neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam žalobca, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku týkajúcom sa zamietnutia protižaloby zo dňa 1. augusta 2008 podľa § 388 C.s.p. zmenil a protižalobe žalovaného vyhovel. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a o trovách tlmočenia podľa § 155 ods. 3 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej tiež len „dovolateľ“). Svoje dovolanie odôvodňuje vadou podľa § 420 písm. c/ C.s.p. ako aj § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. tvrdiac, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konanie podľa dovolateľa trpí vadou zmätočnosti z dôvodu, že žalovaný nebol v odvolacom konaní zastúpený procesným opatrovníkom, hoci mu mal byť podľa žalobcu takýto opatrovník ustanovený. Nesprávne právne posúdenie vidí v nesprávnej aplikácii ust. § 39 a § 553 Občianskeho zákonníka a s nimi súvisiacimi ustanoveniami. Uviedol rozhodovaciu prax dovolacieho súdu sp. zn. 5Cdo/238/2010 a 3Cdo2/2016. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k podanému dovolaniu vyjadril tak, že v tejto právnej veci dovolacie dôvody nie sú dané, a preto ako neprípustné dovolanie navrhuje odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C.s.p.), na to oprávnenou osobou (§ 424 C.s.p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 písm. c/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

9. Dovolateľ vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. c/ C.s.p. namietal, že žalovaný nebol v odvolacom konaní zastúpený procesným opatrovníkom, hoci mu mal byť podľa žalobcu takýto opatrovník ustanovený. Citované ustanovenie dopadá na procesnú situáciu, v ktorej musia byť kumulatívne splnené obidve podmienky z neho vyplývajúce, a to, že procesnou stranou bol ten, a) kto nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a b) za koho nekonal (hoci mal) zákonný zástupca alebo

procesný opatrovník. Každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony (§ 67 C.s.p.). Toto ustanovenie upravuje oprávnenie určitého subjektu samostatne pred súdom konať, t. j. realizovať v civilnom konaní jednotlivé procesné úkony. V rozsahu, v akom fyzická osoba nemá spôsobilosť samostatne konať pred súdom, koná za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. Súd ustanoví procesného opatrovníka fyzickej osobe, ktorá nemôže samostatne konať pred súdom a nemá zákonného zástupcu. Rovnako postupuje, ak zákonný zástupca nemôže za fyzickú osobu konať alebo ak je nečinný.

10. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu dovolací súd ďalej uvádza, že tento dôvod sa vzťahuje na procesnú podmienku konania týkajúcu sa procesnej spôsobilosti strany v spore. Z obsahu spisu, ani z dovolania žalobcu nevyplýva, že by strana - žalovaný ako fyzická osoba nemal v spore procesnú spôsobilosť. Procesná spôsobilosť fyzickej osoby je totožná so spôsobilosťou vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v zmysle § 8 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Táto procesná podmienka konania nebola v spore žiadnym spôsobom spochybnená. Teda už to je nesplnenie jednej z kumulatívnych podmienok pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. c/ C.s.p. Žalovaný má podľa obsahu spisu plnú spôsobilosť samostatne konať pred súdom. Vyšší vek žalovaného, či jeho zdravotné alebo komunikačné problémy nemôžu sami o sebe znamenať, že súd by bol povinný ustanoviť mu procesného opatrovníka.

11. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že k žalobcom namietanej procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. c/ C. s. p. nedošlo a jeho dovolanie nie je podľa tohto ustanovenia prípustné, preto najvyšší súd v tejto časti dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C.s.p. odmietol.

12. Žalobca prípustnosť podaného dovolania ďalej vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je v zmysle citovaného ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. nesprávne právne posúdenie, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom. Právnym posúdením veci je činnosť sudu spocíivajúca v podradení zisteného skutkového stavu v príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súď pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (qustio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

13. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolať konkrétnizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

14. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolať túto otázku zdefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

15. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej

otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

16. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

17. Správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. je irelevantná.

18. Z obsahu dovolania žalobcu odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. je zrejmé, že žalobca zastúpený kvalifikovaným právny zástupcom (advokátkou) uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnu otázku, na riešení, ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Označil síce rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/238/2010 a sp. zn. 3Cdo/2/2016, ale neuviedol od akých konkrétnych záverov sa odvolací súd odklonil. Uviedol len, že rozhodnutie odvolacieho súdu „vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nesprávne aplikoval ust. § 39 a § 553 Občianskeho zákonníka a s nimi súvisiace ustanovenia. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolateľ neuviedol. Žalobca týmto argumentom vyjadril len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu. Dovolenia argumentácia žalobcu sa týka nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. c/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.